

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **ESROM s.r.o.**, se sídlem v Praze 5, Nám. 14. října 1307/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí **Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu** ze dne 18.10.2010, č.j.: 13440/10-1300-100924,

t a k t o

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 21.12.2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále jen „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím zamítl odvolací orgán odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za březen 2005 č.j. 129620/10/005516402212, který vystavil Finanční úřad pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) dne 23.3.2010 a jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 49.643,- Kč.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně v rámci daňové kontroly dospěl k závěru, že daňový subjekt neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně, který uplatnil na základě

1) faktury č. 2005020 ze dne 4.4.2005 s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 31.3.2005 (základ daně 174.793,- Kč a daň 33.210,70 Kč) za zprostředkování pro firmu GUMOTEX a.s. (dále jen „GUMOTEX“) v období 1-3/2005 dle smlouvy,

2) faktury č. 2005021 ze dne 4.4.2005 s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 31.3.2005 (základ daně 86.480,- Kč a daň 16.431,20 Kč) za zprostředkování pro firmu SLEZAN Frýdek-Místek a.s. (dále jen „SLEZAN“) v období 1-3/2005 dle smlouvy.

V obou případech byla dle faktur dodavatelem společnost Moravský institut práce, a.s., nyní v likvidaci (dále jen „MIP“).

Žalobce tvrdí v žalobě, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění je nedostatečné ve smyslu přesvědčivosti, obsahuje nedostatek skutkových důvodů a vychází z úkonů správce daně provedených v rozporu s daňovým řádem. Žalobce své námitky vyjádřil konkrétně v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu nesouhlasí žalobce se závěrem finančních orgánů, že neprokázal přijetí plnění od dodavatele MIP na faktuře č. 2005020 a faktuře č. 2005021. Žalobce má za to, že splnil svou důkazní povinnost. Správce daně ani nezpochybnil, že by účetní doklady žalobce byly neprůkazné či nesprávné, a přesto správce daně požadoval, aby i přes existenci účetního dokladu (faktury výše označené) žalobce prokázal přijetí plnění – služby. Na podporu uvedeného poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008 č.j. 5 Afs 37/2008-71, dle něhož daňový subjekt splní svou důkazní povinnost ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže, že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.

Žalobce nadto tvrdí, že navrhl i výslech svědka, zaměstnance, který se přímo účastnil převzetí a kontroly provedených služeb a který do protokolu o ústním jednání provedení a převzetí služeb potvrdil.

Ve druhém žalobním bodu nesouhlasí žalobce s hodnocením výsledku svědků Ing. K. a Ing. K. Žalobce tvrdí, že odvolací orgán si vybral z výpovědí jen některé odpovědi a ty které svědčily ve prospěch žalobce pominul.

Dle žalobce výsledky obou svědků potvrdily, že v obou případech byl přetlak dodavatelů, kteří byli vybíráni formou výběrových řízení, vždy jen na určité období a žádný z dodavatelů neměl dlouhodobou smlouvu. Současně bylo potvrzeno, že u odběratele SLEZAN vznikla pohledávka v řádech milionů a ta byla řešena postoupením na společnost GUMOTEX. Závěr správce daně, že obchodní vztah se v roce 2005 nezměnil, ani jeden svědek neznal osobu zprostředkovatele, není správný. Svědek Ing. K. uvedl, že s panem B. se nesetkal a svědek Ing. K. sdělil, že neví, nevzpomíná si a že nebyl jedinou osobou, se kterou byl žalobce v kontaktu. Žalobce zpochybňuje, zda se jedná v daném případě o výslech svědků, neboť svědkem je osoba vypovídající o okolnostech jiných osob, pokud jsou mu známy (§ 8 odst. 1 daňového řádu).

Ze smlouvy o zprostředkování vyplývá závazek zprostředkovatele vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou. Z konkrétní uzavřené smlouvy měl zprostředkovatel pouze obstarat pro zájemce příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu s určitým obsahem, ne tedy nové kontakty na nové odběratele, ale umožnit udržet, zajistit a rozvíjet stávající obchodní vztah. Činnost zprostředkovatele tak směřovala k úspěšné účasti na jednotlivých výběrových řízeních v obou jmenovaných firmách a nebyl nutný osobní kontakt se zástupci odběratele.

Nejvhodnějším důkazním prostředkem by byl výslech osoby zastupující společnost MIP, avšak pan B. dne 23.7.2008 zemřel.

Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že odvolací orgán porušil jednu ze základních zásad daňového řízení obsaženou v § 2 odst. 3 daňového řádu. Žalobce nesouhlasí s hodnocením důkazních prostředků, neboť tvrdí, že důkazy v neprospěch daňového subjektu navzájem nesouvisí a nevytváří celek, na jehož pozadí tvrzení předkládaná daňovým subjektem neobstojí. Na podporu uvedeného poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008 č.j. 5 Afs 5/2008-75, z něhož vyplývá, že ani ust. § 31 odst. 4 daňového řádu neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože odůvodnění je nedostatečné ve smyslu přesvědčivosti a dále z nedostatku skutkových důvodů, neboť odvolací orgán vycházel z úkonů správce daně provedených v rozporu s daňovým řádem, pak žalobce současně neuvádí konkrétní námitky, v čem by měla být ustanovení zákona porušena, a proto se k takové námitce nemůže vyjádřit.

K jednotlivým námitkám uvedl žalovaný následující:

A) obsaženým v prvním žalobním bodu:

- *k námitce, v níž nesouhlasí žalobce s odvolacím orgánem, že neprokázal přijetí plnění od dodavatele MIP z faktury č. 2005020 a z faktury č. 2005021, že vzhledem ke skutečnosti, že u společnosti MIP vznikly pochybnosti o přijetí plnění od této společnosti, byl žalobce vyzván k prokázání plnění. Dle žalobce mělo být předmětem plnění zprostředkování uzavření kupních smluv na dodávky zboží žalobcem, ale ty nebyly předloženy. Navíc ze svědeckých výpovědí uskutečněných z iniciativy správce daně vyplynulo, že žalobce se účastnil u údajně zprostředkovaných dodávek zboží v některých případech výběrových řízení, což ale správci daně nesdělil. Žalobce předložil smlouvy o zprostředkování, faktury, fotokopie vydaných faktur pro své odběratele a doklady o úhradách. Tyto doklady ale faktické přijetí předmětných plnění od deklarovaného dodavatele neprokazují a navíc žalobce dokonce ani neuvedl, co konkrétně měl deklarovaný dodavatel v dané věci provádět a nedoložil ani žádné záznamy, protokoly, cenové nabídky, rozborů, kalkulace či zápisy z případných jednání apod. získané od společnosti MIP. Pokud nebyla prokázána hodnověrnost předložených dokladů, nelze považovat za hodnověrné ani účetnictví daňového subjektu, které bylo sestaveno na základě těchto dokladů, jejichž správnost nebyla prokázána (§ 7 zákona č. 563/1991 o účetnictví, ve znění platném pro předmětné zdaňovací období, dle něhož jsou účetní jednotky povinny vést účetnictví úplně, průkazným způsobem a správně tak, aby věrně zobrazovalo skutečnosti, které jsou obsahem). Pokud tedy není prokázáno, že zaúčtované doklady věrně zobrazují skutečnosti na nich uvedené, není věrohodné ani průkazné účetnictví;*

- *k námitce, že správce daně neprokázal, dle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost účetnictví daňového subjektu, že k přechodu důkazního břemene na správce daně by došlo, pokud by daňový subjekt předloženými důkazními prostředky přijetí plnění od uvedeného plátce tak, jak bylo deklarováno, prokázal. V daném případě však v rozporu s ust. § 2 odst. 9 daňového řádu i přes výzvy žádné další důkazní prostředky žalobce nepředložil. Nadto na základě svědeckých výpovědí naopak vznikly další pochybnosti o přijetí plnění od deklarovaného dodavatele. Namítá-li žalobce, že účetní doklady nebyly v průběhu kontroly zpochybněny, pak lze uvést, že bylo jasné deklarováno, že jsou pochybnosti o přijetí plnění deklarovaného dodavatele;*

- *k poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008, č.j. 5 Afs 37/2008-71, že se jedná o jiný případ, neboť ve věci, které se rozsudek Nejvyššího správního*

soudu týká, neměl daňový subjekt přístup ke spisovému materiálu, byla mu odepřena možnost klást svědkům otázky a nejednalo se tak o přípustné důkazy. V daném případě však byl žalobce o svědeckých výpovědích včas vyrozuměn a nebyla ani porušena zásada, že hodnocení důkazních prostředků musí vyplývat z racionálního myšlenkového procesu. Odvolací orgán provedl hodnocení všech důkazních prostředků a dle jeho názoru rozhodnutí odpovídá požadavkům formální logiky a je přezkoumatelné. Žalobce na rozdíl od stěžovatele žádné doklady o jednáních, zápisy, poznámky, cenové kalkulace od společnosti MIP nepředložil a skutečnost, že proběhla výběrová řízení, jichž se účastnil, vyšlo najevo až ze svědeckých výpovědí, které byly provedeny z podnětu správce daně. Navíc správce daně zjistil, že žalobce s uvedenými společnostmi obchodoval již v předešlých obdobích;

- *k námitce žalobce, že prokázal přijetí i výsledkem svědka, zaměstnance, který se přímo účastnil převzetí a kontroly provedených služeb*, že tyto námitky zřejmě pochází z žaloby vztahující se k zdaňovacímu období říjen 2004 a v žalobě zůstaly omylem, přičemž faktura č.j. 2004009 i výslech svědka se týká zdaňovacího období říjen 2004. Žalobce při kontrole na dani z přidané hodnoty za březen 2005 žádného svědka nenavrl.

B) obsaženým ve druhém žalobním bodu:

- *k námitce, v níž žalobce nesouhlasí s posouzením výpovědí svědků Ing. K. a Ing. K., kdy tvrdí, že žalovaný si vybral jen některé odpovědi a ty, které svědčily ve prospěch žalobce pomínil*, že daňový subjekt ani na výzvy správce daně neprokázal, že přijal plnění z výše uvedených faktur v deklarovaném předmětu, rozsahu a od společnosti MIP. Přijetí těchto plnění neprokázaly ani svědecké výpovědi, které naopak vedly ke vzniku dalších pochybností o přijetí plnění od uváděného dodavatele. Skutečnost, že byl přetlak dodavatelů, kteří byly vybírání formou výběrových řízení a že žádný z dodavatelů neměl dlouhodobou smlouvu, včetně existence pohledávek, nebylo správcem daně, ani odvolacím orgánem zpochybněno, ale tyto skutečnosti nijak neprokazují, že daňový subjekt přijal od společnosti MIP na fakturách deklarovaná plnění. Tvrdí-li žalobce, že odvolací orgán si vybral jen některé odpovědi svědků, potom žalovaný, že na výše uvedeném hodnocení důkazních prostředků trvá. Skutečnost, že se svědek s panem B. nesetkal, že neví, nevzpomíná si, nebyl jedinou osobou, se kterou byl žalobce v kontaktu, nijak neprokazuje, že došlo k přijetí deklarovaných plnění od společnosti MIP;

- *k námitce žalobce, v níž zpochybňuje, zda se v daném případě vůbec jednalo o výpovědi svědků*, že žalobce neposkytl správci daně dostatečnou součinnost a nesdělil, s kým u odběratelů jednal, nepředložil objednávky od odběratelů a ani nesdělil, že se účastnil výběrových řízení. Žalobce nepředložil ani žádné doklady získané v souvislosti s vlastním přijetím deklarovaného plnění od společnosti MIP, které by dokládaly faktické přijetí těchto plnění. V této situaci se správce daně snažil proto získat informace od osob, které pro společnosti GUMOTEX a SLEZAN v předmětné době pracovaly. Žalobce žádného svědka nenavrl a k výběru svědků správcem daně neměl žádné námitky. Z výpovědí Ing. K. a Ing. K. vyplývá, že daňový subjekt se účastnil výběrových řízení a bylo i potvrzeno, že s těmito společnostmi již dříve obchodoval;

- *k námitce, že odvolací orgán nesprávně argumentoval tím, že obchodní vztah žalobce se v roce 2005 nezměnil*, že odvolací orgán ve svém rozhodnutí tuto argumentaci neuvedl a není uvedena ani v hodnocení ve zprávě o kontrole. Správce daně se pouze při výpovědích dotazoval, zda obchodní vztah žalobce se nezměnil, tedy, zda společnosti SLEZAN a GUMOTEX byly již předtím obchodními partnery žalobce, což bylo potvrzeno;

Tvrdí-li žalobce, že odvolací orgán argumentuje tím, že ani jeden ze svědků neznal osobu zprostředkovatele, pak lze uvést, že v rozhodnutí tuto argumentaci neuplatnil a není uvedena ani v hodnocení ve zprávě o kontrole. Finanční orgány uvedly, že svědecké výpovědi nepotvrdily uskutečnění zprostředkování společností MIP;

- *k námitce, že podle smluv o zprostředkování se společnost MIP zavázala, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu se třetí osobou, nikoliv nové kontakty na nové odběratele, že dle faktur předmětem plnění mělo být zprostředkování pro firmu GUMOTEX a dle předložených smluv o zprostředkování uzavření kupních smluv na dodávky zboží za provizi z objemu fakturovaného zboží. Smlouvy ale předloženy nebyly a předloženy nebyly ani objednávky zboží. Přitom výpovědi svědků nepotvrdily, že by společnost MIP uskutečnila zprostředkování, naopak z výpovědi vyplynulo, že byla uskutečněna výběrová řízení, kterých se žalobce účastnil. Žalobce však se správcem daně nespolupracoval a o jeho přístupu svědčí i to, že až v odvolání začal tvrdit, že nebyl nutný osobní kontakt se zástupci odběratelů, tuto skutečnost ale důkazními prostředky nedoložil a ani nesdělil, co vlastně konkrétně měla společnost MIP v dané věci pro daňový subjekt učinit. K poukazu žalobce, že pan B. dne 23.7.2008 zemřel, uvedl žalovaný, že pan B. byl neúspěšně správcem předvoláván již v roce 2007.*

C) obsaženým ve třetím žalobním bodu:

- *k námitce, že došlo k porušení základních zásad daňového řízení s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 5/2008-75, že pokud žalobce tvrdí, že odvolací orgán argumentoval výpovědi svědků, a to pouze těmi částmi, které se mu pro podporu rozhodnutí hodí, k takové námitce se již vyjádřil v předchozí části. Podstatné v daném případě je, že žalobce přijetí deklarovaných plnění od udávaného dodavatele neprokázal, přičemž důkazní břemeno by na správce daně přešlo pouze, pokud by žalobce přijetí plnění tak, jak je deklarováno na fakturách důkazními prostředky prokázal. Žalobce v daném případě nespolupracoval, součinnost neposkytl a přes výzvy důkazní prostředky nepředložil. Žalovaný odmítá tvrzení, že by některé předložené důkazy odvolací orgán z úvah svévolně vyloučil a přihlížel jen k některým důkazním prostředkům. Žalobce přitom nekonkretizoval, který důkazní prostředek žalovaný z úvah vyloučil, popř. který důkazní prostředek přijetí deklarovaných plnění od společnosti MIP prokazuje. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí logické a přezkoumatelné, řádně odůvodněné a v souladu s požadavky uvedenými v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu.*

V replice ze dne 16.5.2011 žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních, jenž označil za závažná a nezhojitelná a současně zdůraznil zejména porušení obecných zásad daňového řízení.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci doručena dne 24. 1. 2011) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 28.2. 2011) ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K prvému žalobnímu bodu, v němž nesouhlasí žalobce s odvolacím orgánem, že *neprokázal přijetí plnění od dodavatele MIP na faktuře č. 2005020 a faktuře č. 2005021 a tvrdí, že splnil svou důkazní povinnost oproti správci daně (§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu*), soud uvádí následující:

Pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, a vyvrátil veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil.

Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Uvedené znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 25.10.2006, č.j. 2Afs 7/2006-107 vyjádřil, že, „*prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění*“.

Ke zpochybnění daňového dokladu přitom může dojít různými způsoby, např. tak, že neexistuje ten, kdo jej vystavil, popř., že vystavitel dokladu za dané období zdanitelné plnění nevykázal, na což lze usuzovat zejména z toho, že nepodal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty. Pokud u vystavitele daňového dokladu není na něm účtováno, případně tuto skutečnost nelze ověřit proto, že je vystavitel nekontaktní, nebo jeho účetnictví vůbec není k dispozici, pak jsou pochybnosti na straně správce daně více než odůvodněné. Za této situace však daňový subjekt může pochybnost správce daně vyvrátit tím, že existenci zdanitelného plnění prokáže jinak, tedy jinými důkazními prostředky.

Otázkou rozložení důkazního břemene se Nejvyšší správní soud zabýval, např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107 (viz. www.nssoud.cz), kde rozsah důkazní povinnosti daňového subjektu ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu Nejvyšší správní soud dovedl tak, že „*prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.*“ Vzniknou-li tedy správci daně pochyby o faktickém uskutečnění plnění ovlivňujícího základ daně a daň, je ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu součástí důkazního břemene daňového subjektu povinnost prokázat uskutečnění tohoto plnění nejen po formální stránce daňovým dokladem, např. fakturou, výdajovým pokladním dokladem apod., ale také po stránce faktické, tj. povinnost prokázat, že se plnění skutečně realizovalo.

V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že správce daně zcela správně po předložení listin v rámci probíhající daňové kontroly zaměřil svůj procesní postup na ověření skutečností uvedených v daňových dokladech.

Bylo tedy v zájmu daňového subjektu, aby po výzvě správce daně ze dne 19.12. 2007, č.j. 285424/07/379933/0606 a ze dne 20. 12. 2007, č.j. 285630/07/379933/1472 (mohl tak učinit po celou dobu daňového řízení) předložil či navrhl provedení takových důkazních prostředků,

kteřé by jednoznačně prokázaly naplnění zákonných předpokladů pro vznik nároku dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Tedy, aby bylo prokázáno, nejen že došlo ke zdanitelnému plnění nějakým způsobem, nýbrž že zdanitelné plnění bylo realizováno právě takovým způsobem a v takovém rozsahu, jak je deklarováno na daňových dokladech, potažmo že daňový subjekt fakticky přijal zdanitelné plnění uskutečněné jiným plátcem, kterým dle předložených dokladů je společnost na nich uvedená a že tato plnění použil k dosažení obrátu za svá zdanitelná plnění.

Správce daně vyjádřil svou snahu umožnit daňovému subjektu unést jeho důkazní břemeno rovněž ve výzvě ze dne 5. 9. 2009, č.j. 383286/09/005933108273, v níž jej znovu vyzval k předložení důkazních prostředků (jiných než dodavatelské faktury) ohledně prokázání přijetí plnění z faktury č. 2005020 (vaše int. č. R000231 s datem uskutečněného zdanitelného plnění dne 31.3.2005) a z faktury č. 2005021 (vaše int. č. R 000232 s datem uskutečněného zdanitelného plnění dne 31.3.2005) v deklarovaném předmětu, rozsahu a od uvedeného dodavatele firmy MIP. V této výzvě správce daně seznámil daňový subjekt také se svým hodnocením předložených důkazních prostředků (přijaté faktury č. 2005020 a č. 2005021 – tyto doklady mohly být sestaveny, aniž došlo k přijetí deklarovaného plnění od uváděného dodavatele. Faktura sama o sobě není důkazním prostředkem prokazujícím faktické přijetí plnění v souladu s údaji na fakturách. Fotokopie zprostředkovatelských smluv, soupis vydaných faktur, na základě nichž byla vyplacena odměna a fotokopie těchto vydaných faktur, úhrady faktur - uvedené neprokazuje přijetí zdanitelného plnění faktur č. 2005020 a 2005021, pouze dokládá za jakých smluvních podmínek mělo být plnění poskytnuto, procentní výši provize a závazky zprostředkovatele). Daňový subjekt v odpovědi na výzvu doručenou správci daně dne 14.12.2009 však uvedl, že má za to, že z dosud předložených dokladů jasně vyplývá:

- a) provedení úhrad odběratelů z vydaných faktur
- b) uzavření zprostředkovatelské smlouvy na zajištění těchto úhrad
- c) vlastní úhrady = splnění závazků zprostředkovatele
- d) přijetí faktur za zprostředkování v souladu se smlouvou
- e) úhrada těchto faktur.

Dále daňový subjekt uvedl, že pokud přetrvávají pochybnosti správce daně, měl by sdělit důvody, pro které důkazní prostředky neosvědčil jako důkaz a jasně deklarovat, které důkazní prostředky požaduje předložit. Závěrem daňový subjekt poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 1.12.2008, č.j. I ÚS 705/06 a uvedl, že procesní postupy správce daně, jimiž opakovaně narušuje autonomní sféru jednotlivce, vynucuje po daňovém subjektu předkládání dalších důkazních prostředků, které si správce daně mohl a měl opatřit v rámci daňové kontroly, zasahuje do práva jednotlivce na informační sebeurčení.

Z přípisu žalobce, který byl správci daně doručen, tedy vyplývá, že dle daňového subjektu k prokázání skutečností dle předmětné výzvy zaslal správci daně již všechny doklady a pokud správce daně má stále pochybnosti, je jeho věcí, aby svůj požadavek přesně popsal, přitom provedení žádného důkazního prostředku nenavrhl.

Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že správce daně z vlastní iniciativy přistoupil k ověření skutečností tvrzených daňovým subjektem, na základě nichž uplatňoval nárok na daň z přidané hodnoty, a to formou dožádání, kdy se obrátil na příslušné správce daně o provedení výsledku svědků jednak ve vztahu k obchodním vztahům žalobce se společností GUMOTEX a jednak ve vztahu k obchodním vztahům žalobce se společností SLEZAN.

Ve společnosti GUMOTEX bylo zjištěno, že osobou odpovědnou za uzavírání kupních smluv s daňovým subjektem v r. 2005 je Ing. C. K. Svědecká výpověď jmenovaného se uskutečnila dne 11.11.2009 bez účasti daňového subjektu, který, ač byl vyrozuměn o jednání (doručeno dnem 27. 10. 2009), se ke svědecké výpovědi nedostavil. Dále se uskutečnila na dožádání

správce daně i svědecká výpověď Ing. K., který byl slyšen místně příslušným správcem daně společnosti SLEZAN dne 11.2.2010, a to za přítomnosti zástupce daňového subjektu.

Své závěry promítl správce daně do zprávy o kontrole na dani z přidané hodnoty, v níž provedl hodnocení všech získaných důkazních prostředků se závěrem, že daňový subjekt neprokázal přijetí zdanitelných plnění z faktur č. 2005020 a č. 2005021 od společnosti MIP, a proto nemá z těchto faktur nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Zprávu o kontrole projednal správce daně s daňovým subjektem dne 18.3.2010 (protokol ze dne 18. 3. 2010, č.j. 118480/10/005937108130).

Žalobce tvrdí a prokazuje jím poskytnutými důkazními prostředky, že došlo k uskutečnění a přijetí dodávek služeb na předložených fakturách a to od společnosti MIP.

Lze konstatovat, že žalobce nikdy netvrdil a tudíž ani neprokazoval, jakou konkrétní činnost měla společnost MIP pro něj vykonat tak, aby se jednalo o zdanitelné plnění dle předložených faktur (odpovídající uvedených cenám ve fakturách). Žalobce zůstal v tomto směru pasivní. Byť mu byla dána opakovaně správcem daně možnost nabídnout důkazní prostředky, setrval na svém tvrzení, že jím poskytnuté listiny jsou dostačující k prokázání jeho nároku. S uvedeným se však soud neztotožňuje, neboť na základě předložených listin nelze dospět k závěru, že zdanitelná plnění byla realizována právě takovým způsobem a v takovém rozsahu, jak je deklarováno v konkrétních daňových dokladech, resp. fakturách č. 2005020 a č. 2005021.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků hodnotí při rozhodování správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Správní orgány obou stupňů přihlédly ke všem skutečnostem, které vyšly najevo. Hodnocena byla tvrzení a důkazní prostředky předložené žalobcem, a rovněž skutečnosti zjištěné šetřením daňových orgánů, a to ve vzájemné souvislosti. Platební výměr byl vydán na základě výsledků daňové kontroly, projednaných s daňovým subjektem. Postup správce daně je přezkoumatelným způsobem srozumitelný z obsahu předloženého spisového materiálu.

Námítka žalobce, že žalovaný neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu, není na místě, neboť uvedená zjištění správce daně dokládají existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost žalobcových tvrzení (údajů daňového přiznání) odrážejících se v jím předložených fakturách, které jsou podkladem jeho účetnictví. Jestliže správce daně určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je tento povinen svá tvrzení prokázat a pokud tak neučiní a nevyvrátí pochybnosti správce daně, neunesl důkazní břemeno a správce daně je oprávněn daň stanovit nebo uplatněný daňový odpočet neuznat. V daném případě správce daně žalobce vyzval k prokázání, že předmětná zdanitelná plnění přijal od dodavatele uvedeného v předložených dokladech, v uvedeném rozsahu, předmětu a od dodavatele MIP, tj. k prokázání toho, co sám žalobce uváděl ve svém daňovém přiznání, žalobce však žádný důkazní prostředek (výjma již předložených listinných důkazních prostředků) nenabídl ani nenavrh.

Prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, současně však je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění *fakticky*, nikoli pouze „dokladově“, došlo tak, jak je v dokladech deklarováno.

Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí neopomenul uvést své hodnocení jednotlivých důkazních prostředků (str. 5 napadeného rozhodnutí), kde hodnotil

- *faktury č. 2005020 a č. 2005021 přijaté od společnosti MIP* (faktury by mohly být důkazem, pokud by i další důkazní prostředky prokazovaly přijetí plnění v souladu s údaji na nich uvedenými. Důkazní prostředky však v daném případě faktické přijetí plnění od jmenované společnosti neprokazují a navíc na fakturách je uvedeno, že se mělo jednat o zprostředkování dle smluv, aniž daňový subjekt uvedl a prokázal, jakou konkrétní činnost měla společnost MIP v dané věci vykonat. Ze svědeckých výpovědí zástupců odběratelů (Ing. K., Ing. K.) vyplynulo, že u nich proběhla výběrová řízení a sám daňový subjekt s nimi také jednal. Daňový subjekt se přitom o výběrových řízeních v průběhu kontroly nezmínil, nepředložil ani žádné s nimi související doklady. Z bankovních výpisů daňového subjektu správce daně zjistil, že daňový subjekt se jmenovanými společnostmi obchodoval již v roce 2004),
- *smlouvy o zprostředkování č. ES01/2004 a č. ES02/2004* (ve smlouvách se společnost MIP zavázala, že zprostředkuje uzavření kupních smluv na dodávky zboží do společností GUMOTEX a SLEZAN, přičemž podmínky pro výplatu provize ve smlouvách nebyly vázány na skutečnost, zda dodávky zboží budou daňovému subjektu uhrazeny. Tyto smlouvy neprokazují přijetí plnění od MIP, neboť z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že se daňový subjekt účastnil výběrových řízení u společností GUMOTEX a SLEZAN, aniž by jakýmkoliv způsobem výsledek těchto řízení byl ovlivněn společností MIP. Daňový subjekt kupní smlouvy s odběrateli nepředložil, a ani nemohl, protože dle výpovědí svědků nebyly uzavírány (dle svědeckých výpovědí Ing. K. a Ing. K. byly dodávky zboží realizovány na základě písemných objednávek, někdy byly objednávky jen faxem či telefonicky. Předloženy nebyly ani žádné související doklady s uskutečněným výběrovými řízeními),
- *svědeckou výpověď Ing. K., tehdejšího vedoucího odboru nákupu společnosti SLEZAN* (svědek sdělil, že daňový subjekt zná, uzavíral s ním v rámci své funkce objednávky na dodávku zboží do společnosti SLEZAN, s daňovým subjektem obchodovali již před předmětnými dodávkami v roce 2004. Jednal s pracovníky odbytu daňového subjektu, případně s jednatelem panem S., společnost MIP mu nic neříká, s panem B. nebo s panem Ř. nesetkal. Tato výpověď nepotvrdila, že by společnost MIP uskutečnila zprostředkování, naopak z ní vyplynulo, že byla uskutečňována výběrová řízení, jichž se účastnil přímo daňový subjekt),
- *svědeckou výpověď Ing. K., zaměstnance společnosti GUMOTEX* (svědek uvedl, že daňový subjekt zná, ale na případného zprostředkovatele tj. společnosti MIP, pana B. nebo pana Ř. si nevzpomněl. Výpověď svědka uskutečnění zprostředkování firmou MIP nepotvrdila. Z výpovědi vyplynulo, že byla uskutečňována výběrová řízení, jichž se účastnil přímo daňový subjekt, později elektronické aukce a následovalo uzavírání objednávek – kupních smluv, někdy se dodávky objednávaly i telefonicky),
- *fotokopie vydaných faktur pro společnost GUMOTEX a SLEZAN a jejich soupis* (tyto doklady prokazují plnění daňového subjektu pro odběratele, neprokazují přijetí plnění od společnosti MIP),
- *bankovní výpisy, pokladní doklady* (neprokazují přijetí plnění daňovým subjektem, mohou dokladovat pouze, že někomu byla proplacena určitá částka).

Soud se s uvedeným hodnocením shoduje a dodává v obecné rovině, že faktury, bankovní výpisy, pokladní doklady či smlouvy o zprostředkování nejsou samy o sobě důkazními prostředky způsobilými prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Pouhá existence uzavřených zprostředkovatelských smluv nebo formálně správné účetní doklady, které byly zaúčtovány v souladu s účetními předpisy, nejsou důkazem prokazujícím věcné plnění smluvené služby. Smlouva o zprostředkování sama o sobě není důkazem prokazujícím plnění na základě této smlouvy, rovněž tak nejsou tímto důkazem ani další listiny předložené

žalobcem včetně faktur, které představují toliko výzvu k zaplacení částek v nich uvedených. I skutečnost, že na základě těchto faktur došlo k peněžní transakci, neznamená ještě, že tomuto peněžnímu plnění muselo předcházet nutně plnění dle zprostředkovatelských smluv ze strany zprostředkovatele..

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se odvolací orgán řádně vypořádal i se všemi daňovým subjektem uplatněnými námitkami (str. 6 – 9 napadeného rozhodnutí), přičemž uzavřel, že uplatněný odpočet nebyl uznán proto, že nebylo prokázáno, že daňový subjekt přijal plnění z výše uvedených faktur v deklarovaném předmětu, rozsahu a od společnosti MIP, tedy od plátce uvedeného na dokladech, a to v předmětu a rozsahu, jak je na nich uvedeno.

Pro úplnost soud *k poukazu žalobce na skutečnost, že prokázal přijetí zprostředkovatelské služby i výsledkem svědka*, zaměstnance, který se přímo účastnil převzetí a kontroly provedených služeb, uvádí, že takové tvrzení žalobce je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť z něj vyplývá, že žádný výsledek svědka - zaměstnance se neuskutečnil, ba ani nebyl žalobcem při kontrole na dani z přidané hodnoty za březen 2005 navrhován.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky obsažené v prvním žalobním bodu neshledal důvodnými.

Námitkami obsaženými *ve druhém žalobním bodu brojí žalobce proti hodnocení výpovědi svědků Ing. K. a Ing. K.*, když současně tvrdí, že žalovaný si vybral jen některé odpovědi a ty, které svědčily ve prospěch žalobce, pominul.

Je třeba obecně uvést, že v daňovém řízení přísluší hodnocení důkazů výhradně správci daně. Způsob provedení hodnocení důkazů v napadeném rozhodnutí by mohl být úspěšně napadán jen v případech, kdy došlo k takovému hodnocení důkazu, které je v rozporu s obsahem spisu, takže závěry správce daně nejsou podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo jsou s nimi v rozporu, anebo, že se správce daně nevypořádal se všemi důkazy, anebo, že závěry, k nimž správce daně dospěl při hodnocení důkazů odporují zásadám logického myšlení a uvažování. K tomu je třeba uvést, že pouhý odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení důkazů rozhodujícím orgánem není důvodem ke zrušení rozhodnutí, pokud hodnocení odpovídá zásadám uvedeným shora.

V daném případě sice nesouhlasí žalobce s hodnocením svědeckých výpovědí Ing. C. K., zaměstnance společnosti GUMOTEX a Ing. A. K., zaměstnance společnosti SLEZAN, *svou námitku však nijak nekonkretizoval*, neuvedl tedy, které skutečnosti vyplývající z výpovědí jmenovaných svědků, svědčící v jeho prospěch, byly opomenuty.

Ze správního spisu vyplývá, že dožádaný správce daně pokládal při výsledku svědka Ing. C. K. otázky, jenž se týkaly obchodního vztahu společnosti GUMOTEX jako odběratele zboží daňového subjektu. Svědkovi byly tedy položeny příkladmo následující otázky: zda zná společnost ESROM s.r.o. (odpověď – ano), zda uzavíral ústní či písemné smlouvy se společností ESROM o dodání zboží v roce 2005 (odpověď – smlouva jako taková nebyla, byla pouze objednávka, která je nazvána Objednávka – kupní smlouva a ta je uzavírána na dodávku zboží), kdy začala obchodovat společnost GUMOTEX se společností ESROM (odpověď - nemůže říci přesně, když nákup těchto komodit převzal v roce 2004 – 2005, kontakty s firmou ESROM již byly navázány), jakým způsobem docházelo k nákupům od

společnosti ESROM v roce 2005 (odpověď - na základě objednávek), s kým ze společnosti ESROM jednal při uzavírání objednávek – kupních smluv (odpověď - objednávky – kupní smlouvy v roce 2005 byly zasílány poštou nebo faxem, na základě těchto objednávek došlo k uskutečnění dodávek), zda došlo v roce 2005 k uzavření kupních smluv na dodávky zboží – obalového materiálu LDPE folie či hadic požadovaných rozměrů od společnosti ESROM (odpověď - neví, čísla objednávek uvedených na fakturách nejsou jeho a za kolegy nemůže hovořit, je pravdou, že v té době takové materiály byly používány ve výrobě), zda bylo při uzavírání smluv se společností ESROM u nákupu zboží – obalového materiálu LDPE folie 1700, 2100 x 1100 mm PH 1000 x 0,050 mm jednáno se zprostředkovatelem (odpověď - teoreticky je to možné, ale o jakou fyzickou či právnickou osobu se jednalo si nevzpomene, v té době docházelo k častým kontaktům potencionálních dodavatelů materiálů), zda byl dodavatel vybírán z většího množství nabídek, tedy zda se uskutečnilo výběrové řízení na dodavatele (odpověď – určitě ano – výběrová řízení byla prováděna písemnou formou, později elektronickou aukcí), zda byla vystavována objednávka před každým nákupem zboží (odpověď – ve většině případů ano, v některých se dodávky zboží objednávaly telefonicky), zda zasílala společnost ESROM před každým odběrem nabídku (odpověď – ne), zda zná společnost Moravský institut práce a.s. (odpověď – nevzpomíná si, v té době byl přetlak dodavatelů, výrobců a jejich zástupců, proto nemůže říci, zda ho tato firma či její zástupce kontaktovali), zda zná pana Z. B. či V. Ř. (odpověď – nevzpomíná si).

Ze správního spisu dále vyplývá, že dožádaný správce daně pokládal při výslechu svědka Ing. A. K. obdobné otázky, jenž se týkaly obchodního vztahu společnosti SLEZAN jako odběratele zboží daňového subjektu. Svědkovi byly tedy položeny příkladmo následující otázky: zda zná společnost ESROM s.r.o. (odpověď – ano), zda uzavíral ústní či písemné smlouvy se společností ESROM o dodání zboží v roce 2005 (odpověď – uzavíral s firmou objednávky na dodávku zboží v rámci své funkce, kterou vykonával), kdy začala obchodovat společnost SLEZAN se společností ESROM (odpověď – domnívá se, že to mohlo být od roku 2002 – 2004), jakým způsobem docházelo k nákupům od společnosti ESROM v roce 2005 (odpověď – na základě objednávek, popř. kupních smluv, které byly vystavovány firmou SLEZAN, tedy odběratelem s příslušnou firmou na základě výběrového řízení, s kým ze společnosti ESROM jednal při uzavírání kupních smluv (odpověď – s pracovníky odbytu firmy, popř. s p. Ing. S.), zda došlo v roce 2005 k uzavření kupních smluv na dodávky zboží – obalového materiálu LDPE folie od společnosti ESROM (odpověď – takový sortiment byl běžně používán, po dodání zboží vždy následovala faktura), zda byly obchodní transakce uzavřené v r. 2005 v něčem odlišné od dříve uzavřených obchodních transakcí (odpověď – nikoli, při uzavírání objednávek či kupních smluv byl u všech firem kladen důraz na cenu, kvalitu a dobu splatnosti, zda bylo při uzavírání smluv se společností ESROM jednáno se zprostředkovatelem (odpověď – všechny kontakty byly s pracovníky firmy ESROM, bylo jednáno s Ing. S. či s pracovníky odbytu firmy), zda byl dodavatel vybírán z většího množství nabídek, tedy zda se uskutečnilo výběrové řízení na dodavatele (odpověď – dodavatel byl vybírán vždy ze 3 – 5 dodavatelů), zda byla vystavována objednávka před každým nákupem zboží (odpověď – šlo o čtvrtletní kontrakty), zda zasílala společnost ESROM před každým odběrem nabídku (odpověď – ne, cenová nabídka byla součástí výběrového řízení), zda zná společnost Moravský institut práce a.s. (odpověď – nic mu to neříká), zda zná pana Z. B. či V. Ř. (odpověď – nezná tyto osoby), kdo vybíral zaslané nabídky a určil konkrétního dodavatele (odpověď – finanční ředitel), kdy a jak skončila spolupráce se společností ESROM (odpověď – přesně si nevzpomíná, firma ESROM měla u SLEZAN finanční prostředky řádově 1 mil. – 2. mil. Kč, pohledávky se řešily různými formami zápočtu, které firmě SLEZAN přestaly vyhovovat. Jeden z posledních zápočtů byl mezi firmami ESROM – SLEZAN a GUMOTEXEM).

Zatímco výsledku svědka Ing. C. K. se žalobce, byť byl řádně vyrozuměn (doručeno dne 27. 10. 2009) nezúčastnil, u výsledku svědka Ing. A. a K. byl přítomen jeho zástupce Ing. Z. Z., který rovněž položil svědkovi závěrečné otázky. Z výše učiněného výčtu položených otázek (včetně odpovědí svědků) dospěl soud k jednoznačnému závěru, že finanční orgány nejen nepochybily při hodnocení těchto důkazů, ale ani jejich vypovídací schopnost a význam nezhodnotily tím, že by z takto provedených důkazů deformovaly jejich obsah uvedením pouze účelově vybraných odpovědí bez návaznosti na položené otázky. Soud má za to, že hodnocení těchto svědeckých výpovědí učinily finanční orgány zcela v souladu s jejich obsahem, aniž by se dopustily jakékoli svévole tvrzeným účelovým výběrem „vhodných“ odpovědí.

Skutečnosti, na které žalobce poukazuje v žalobě - že výsledky obou svědků potvrdily přetlak dodavatelů, kteří byli vybíráni formou výběrových řízení, že u odběratele SLEZAN vznikla pohledávka v řádech milionů a ta byla řešena postoupením na společnost GUMOTEX nejsou mezi účastníky spornými, avšak pro rozhodnutí ve věci samé jsou irelevantní. Žalobce ani neuvádí, jak by na základě těchto skutečností mohl být učiněn závěr o prokázání přijetí plnění z výše uvedených faktur v deklarovaném předmětu, rozsahu a od společnosti MIP. Žalobce opomíjí především skutečnost, že právě on byl tím subjektem, který měl a mohl (možnost mu nebyla správcem daně odepřena) nabídnout k prokázání svého tvrzení ohledně přijetí plnění z výše uvedených faktur v deklarovaném předmětu, rozsahu a od společnosti MIP adekvátní důkazní prostředky.

K tvrzenému nesprávnému posouzení smluv o zprostředkování soud dodává, že z jejich obsahu vyplývá jednoznačně závazek zprostředkovatele (společnosti MIP), že pro žalobce zprostředkuje uzavření kupních smluv na dodávky zboží a to buď do firmy SLEZAN nebo GUMOTEX.

Nešlo tedy o vyvíjení činnosti směřující k tomu, aby žalobce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou, nýbrž závazek zprostředkovatele byl jednoznačný a to zprostředkovat uzavření kupních smluv na dodávky zboží a to buď do firmy SLEZAN nebo do firmy GUMOTEX, jinými slovy kupní smlouvy měly jednoznačně určené subjekty a to buď společnost SLEZAN nebo společnost GUMOTEX. Z obsahu správního spisu vyplývá, že však žádná taková kupní smlouva žalobcem předložena nebyla. (Nebyly předloženy ani objednávky zboží, které dle svědků byly opakovaně vystavovány). Tvrzení žalobce v odvolání proti platebnímu příkazu ze dne 30. 4. 2010, dle něhož by plnění mělo spočívat v zajištění úhrad odběratelů z již vydaných faktur závazku zprostředkovatele, který na sebe přijal ve smlouvách o zprostředkování, vůbec neodpovídá obsahu uzavřených smluv.

Podstatným pro rozhodnutí je však skutečnost, že žalobce na své důkazní břemeno, byť byl opakovaně vyzýván, rezignoval a nenabídl žádný důkaz k tvrzené činnosti zprostředkovatele (včetně činnosti, která měla dle žaloby směřovat k úspěšné účasti žalobce na jednotlivých výběrových řízeních) a provedenými důkazy takováto činnost zprostředkovatele nebyla prokázána. Za těchto okolností je závěr odvolacího orgánu o neprokázání přijetí plnění z výše uvedených faktur v deklarovaném předmětu, rozsahu a od společnosti MIP, správný.

K poukazu žalobce, že pan B. již dne 23. 7. 2008 zemřel, což žalobce shledává nejvhodnějším důkazem, soud uvádí, že každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti, především vzhledem k povaze poskytovaných služeb. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval pro účely případného unesení daňového břemene v daňovém řízení důkazy,

kteřé mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb je v tomto řízení na jeho straně (správně odvolací orgán poukázal na skutečnost, že takovým důkazním prostředkem mohou být např. doklady o jednáních, zápisy, poznámky, cenové kalkulace od společnosti MIP). Nadto sám žalobce výpověď svědka pana B. označil za nejvhodnější důkaz, tedy ne jediný, bylo tedy na něm, aby jiný, adekvátní důkazní prostředek nabídl.

Úspěšné neshledal soud rovněž námitky *v závěrečném třetím žalobním bodu, kde žalobce tvrdí, že odvolací orgán porušil jednu ze základních zásad daňového řízení obsaženou v § 2 odst. 3 daňového řádu* a nesouhlasí s hodnocením důkazních prostředků.

Soud dospěl k závěru, že v daném případě správce daně shromáždil dostatek důkazních prostředků, jenž mu umožnil učinit odpovídající skutkové a právní závěry.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí shledává zdejší soud zcela přiléhavým, souladným se zásadami racionálního a logického myšlení. Odvolací orgán zcela správně vyhodnotil a přesvědčivě uvedl důvody, pro které nemohl námitkám daňového subjektu vyhovět. Závěr odvolacího orgánu je odůvodněn přezkoumatelně, pečlivě, přesvědčivě, logicky a způsobem, jemuž soud nemá co vytknout. Odvolací orgán nepostupoval při aplikaci právních norem svévolně, neopomenul své závěry smysluplně a v celistvosti odůvodnit. Napadené rozhodnutí není v nesouladu s učiněnými skutkovými i právními zjištěními.

Poukazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008 č.j. 5 Afs 5/2008-75, z něhož vyplývá, že ani ust. § 31 odst. 4 daňového řádu neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí, pak nezbyvá než dodat, že o takový případ se v dané věci nejedná. Odvolací orgán se náležitě věnoval hodnocení všech důkazních prostředků (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí), žádný důkaz svévolně nevyloučil a ani neznehodnotil vypovídací schopnost svědeckých výpovědí tak, jak tvrdí žalobce ve druhém žalobním bodu (viz str. 12 tohoto rozsudku).

Na základě všech shora uvedených skutečností proto soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán posoudil věc po stránce skutkové i správní správně, a proto dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Za situace, kdy žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem, podle obsahu spisu, nad rámec běžných činností nevznikly, proto soud rozhodl tak jak je ve II. výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu